

Dagboek 7 23 januari 2017

Vandaag staat er op het programma een bezoek aan projecten in Takeo, ons zuidelijk werkgebied. Koy, dr. Sun en Herman reizen in alle vroegte vanuit Kompong Cham en zullen ook meegaan. Maar onderweg komen ze vast te zitten in het verkeer. Er zijn allerlei werkzaamheden en ongelukken onderweg. Ze staan maar liefst vier uur muurvast. Dan gaan wij maar alvast richting Takeo, en zullen hen daar wel een keer ontmoeten.

Eén van onze projecten is een stageopleiding kansarme jongeren. Daarmee proberen we jongeren uit de fabrieken te houden en hen een beroep te leren, zodat ze later voor zichzelf en hun gezin kunnen zorgen en onafhankelijk van hulp worden.

Vandaag bezoeken we een jongen die een opleiding heeft gekregen tot lasser. Hij is 22 jaar en heeft in 2015 de stage afgerond. Van Spie-en kreeg hij een lening van vijfhonderd dollar om zelf een lasbedrijfje te beginnen. Dat is gelukt en hij heeft inmiddels de lening helemaal terugbetaald. Hij glimt van trots als hij dit vertelt. Maar hij wil heel graag een brommer met een kar erachter aanschaffen zodat hij zijn materialen ook kan vervoeren en dus vraagt hij opnieuw een lening. Die krijgt hij omdat hij de eerste lening al heeft afbetaald. Hij heeft niet altijd werk en op die dagen mag hij bij zijn stage-baas werken voor 7,50 dollar per dag. We vertellen hem dat we trots op hem zijn en dat hij goed bezig is. We vragen hem naar zijn familie. Hij vertelt: "Ik heb nog twee oudere broers en een zus. Ze zijn getrouwd en wonen ver weg. Mijn moeder was twee keer getrouwd. Mijn vader, haar tweede man, is een maand geleden overleden. Nu ben ik de enigste die voor mijn moeder zorgt. Zij is ziek en er is niemand anders die naar haar omkijkt."

De Spie-en vrijwilligster die er ook bij is, nodigt ons uit om te kijken waar hij woont. Het is een klein eindje rijden. En we moeten dan nog een eindje lopen. Ergens achteraf staat een eenzaam klein vervallen hutje met palmladeren wanden en een dak met grote gaten er in. Moeder zit voor het huis, broodmager. Er staat een pan met rijst op een vuurtje te koken. Als we er in kijken zien we alleen wat groene sliertjes drijven tussen de rijst: het avondeten. De jongen gaat naast zijn moeder zitten. Het is te zien dat hij van haar houdt.

Een gat in de grond is de enigste waterbron...

"En water?" vragen we. "Is er hier een put?" Moeder wijst naar een gat in de grond. Er zit water in met een melkachtige kleur, dit is de enigste waterbron in de buurt. Dit water gebruiken ze om te koken en te drinken. Naast het huis is een groentetuin aangelegd. De jongen vertelt dat dat het werk van zijn vader was. Maar nu die is overleden ligt de tuin er verwaarloosd bij. De jongen heeft het te druk met zijn werk als lasser en moeder is te zwak om te werken.

Moeder is wat in de war, en kijkt ons met grote ogen aan. Waar heeft ze het aan te danken dat er vandaag zoveel mensen bij haar op bezoek komen? We kijken elkaar aan en overleggen met mr. Soeun, verantwoordelijk voor de Spie-en projecten in dit gebied.

Dit jaar, ons jubileumjaar, bouwen we maar liefst 120 nieuwe huizen voor arme gezinnen. De prijs voor een huis is € 1.500, inclusief een waterput (als dat er niet is) een waterfilter, zaaigoed en tuingereedschap. De Spie-en vrijwilliger geeft voorlichting over het aanleggen en onderhoud van een groentetuin.

Dit gezin komt hier zeker voor in aanmerking! We beloven haar dat we haar en haar zoon zullen helpen. Ze zullen een nieuw huis krijgen, ook een waterput en een waterfilter, zodat ze schoon water zullen kunnen drinken en er water is voor de tuin. Misschien kunnen ze dan makkelijker groente verbouwen. De Spie-en vrijwilligster zal alles verder regelen. We zullen dit gezin blijven volgen en kijken hoe het verder gaat.

We gaan kijken bij een groot irrigatieproject uit 2003, Thnal Dach. Het eerste grote project van Spie-en. Er werden dijken aangelegd en reservoirs uitgegraven. Nog steeds worden de dijken goed onderhouden en overal staat de groente nu te groeien. Komkommers, meloenen, maïs en nog veel meer groente en fruit. Als we uit de auto stappen komen er dorpingen aangelopen met grote zakken kleine komkommertjes. Het dorpshef biedt ons deze aan als dank namens de dorpingen. In de afgelopen jaren is de economie hier flink gegroeid dankzij het water.

Dinsdag 24 januari

Vandaag gaan we naar het ministerie van Sociale Zaken voor een gesprek met Nim Thoth. We hebben hem vorig jaar in september ontmoet bij de opening van een nieuwe school. Herman heeft een interview met hem aangevraagd en wij gaan met hem mee. We hebben ons voor de gelegenheid uitgedost met stropdas en medaillespeldjes. Voor Herman is het 20 jaar geleden dat hij een das heeft gedragen en dus flink wennen. Koy helpt hem om een mooie knoop te maken. De ontmoeting is gepland om half 9, ruim een uur rijden van ons kantoor, rekening houdend met veel files in de stad. Er is geen tijd om te ontbijten, dus we verschijnen nuchter aan de vergadertafel.

Nim Thoth blijkt goed op de hoogte te zijn van alle werk van Spie-en. Hij weet precies wat we allemaal doen. We zijn onder de indruk. Ook spreekt hij Engels en dus hoeft niet alles vertaald te

worden. Dat praat wel zo makkelijk. Nim Thoth is zo uitgebreid in zijn kennis van het werk van Spie-en dat Herman maar een paar vragen over heeft.

We maken van de gelegenheid gebruik om de staatssecretaris te vragen of hij ons niet kan helpen om de blikken babyvoeding (zie dagboek 5) het land in te krijgen voor de arme gezinnen. Hij vraagt ons alle informatie aan hem toe te sturen, dan zal hij contact opnemen met de betreffende instanties die hierover moeten beslissen. Wie weet! We maken nog een groepsfoto en beloven om de goede contacten die er over en weer zijn vast te houden.

Inmiddels is het 11 uur en we maken van het ontbijt een brunch. Daarna gaat Herman met een Spie-en vrijwilligster naar Tuol Sleng, het martelcentrum van de Rode Khmer. Zij heeft heel veel meegemaakt en haar foto hangt er tussen alle mensen die daar gevangen zaten. De meesten zijn vermoord. Zij heeft vreselijke dingen meegemaakt, heeft haar kind verloren, zag gelegenheid om te vluchten en zodoende heeft ze het overleefd. Een vreselijk verhaal dat in het Jubileumboek zal worden opgenomen.

Ondanks alle ontberingen die ze heeft meegemaakt is ze een toegewijde vrijwilligster van Spie-en en doet ze haar best om arme gezinnen en zieke aidspatiënten en weeskinderen te helpen. Respect!

Mom Sen, de Spie-en vrijwilligster die de rode Khmer overleefde...

Heel blij met een nieuw Spie-en huis

Mooie palmboom in de felle zon

Aids patient die er beter uit ziet dan een paar jaar terug.